

[Aksel Møller.]

øgede investeringer i produktive anlæg. Det forekommer mig svært i landets nuværende valutanød at begrunde en hårdere beskatning af den reder, som påtager sig at bygge skibe. Opbygningen af Danmarks handelsflåde er jo først og fremmest mulig gjort gennem de ekstraordinære afskrivningsregler. Nuvel, de var rundhændede, men netop derfor særlig egnede til en hurtig opbygning af et stort valutaindtjenende erhverv. Er vor situation nu således, at vi har råd til at give afkald på en fortsat udbygning af dette erhverv? Hvilken interesse knytter der sig da nu til at forringe disse bestemmelser?

Når den højtærede statsminister mener det alvorligt med ordene om at forøge investeringerne, bør han rejse spørgsmålet om disse afskrivningsregler overfor sin finansminister, og han kan forsåvidt tage spørgsmålet om afskrivning på maskinellet både til landbruget, industrien og håndværket op i samme forbindelse. Der går efter mit partis opfattelse en af vejene til en varig forbedring af vor økonomi. Men lad os se, om regeringen vil gå den.

Jeg har her vist, at den højtærede statsministers gode mening endnu ikke har gennemsyret hans politik. Jeg håber på en bedre overensstemmelse i fremtiden. Vi undervurderer sandelig ikke betydningen af, at den højtærede statsminister klart erkender den uheldige indflydelse, omkostningsstigninger nu har på landets økonomi.

Selvom mit parti ikke vil modsætte sig det radikale venstres forslag om nedsættelse af et særligt udvalg til, hvad man kunne kalde en akademisk analyse af den økonomiske sammenhæng, tillægger vi det unægtelig langt større betydning, om statsministeren i gerning — nu da den tid nærmer sig, da fagbevægelsens krav formuleres — vil følge sin tale fra De samvirkende Fagforbunds kongres op. Den højtærede statsminister har som formand for socialdemokratiet og medlem af De samvirkende Fagforbunds forretningsudvalg et stort ansvar for denne udvikling. (*Afbrydelse*). Den højtærede statsminister oplyser, at han ikke er medlem af De samvirkende Fagforbunds forretningsudvalg; men han er forhåbentlig stadig formand for socialdemokratiet, og han har som sådan i alt fald et stort ansvar

for denne udvikling, og såvidt jeg kender ham, ønsker han ikke dette ansvar deponeret i et professorudvalg. Vi fra konservativ side foretrækker da også nøje at vide, hvor den ansvarlige er at finde.

På baggrund af dette ansvar venter vi, at den højtærede statsminister vil holde igen på reformpolitikken. Reformen er sjældent billige, og de bør være særligt påkrævede for nu at nyde fremme. Jeg og mit parti gør dog to undtagelser. For det første er vi enige med andre i dette, at skolens reformering er sat på dagsordenen. Den rapport, som fornylig kom fra Nykøbing F. om elevernes standpunkt, tyder på, at den skoleordning, vi har, er brudt sammen, hvis den overhovedet nogensinde har haft en særlig værdi som kundskabsmeddelende for dem, der må gå den almindelige folkeskoles vej, og det er derfor ingenlunde for tidligt nu at søge udveje til en skolereform, som forbedrer kundskabs- og karakterstandpunktet. Den anden påkrævede reform er folkepensioneringen, ikke fordi vi i dette land og i denne situation har overflod af give af, men fordi inflationspolitikken og skattepolitikken, som den er ført, har forarmet store folkegrupper, der før kunne klare sig selv. Folkepensioneringen er ikke en gave fra et velstående demokrati, men en erstatning fra et, som levede over evne.

Samfundet skylder selvpensionisterne hjælp. Allerede for et år siden, i maj 1954, har mit parti stillet sit forslag herom i folkeforsikringskommissionen, så af hensyn til os har socialdemokratiet ikke behovet at holde sig tilbage. Vi har nu hørt, at det er meningen, at socialdemokrater og de radikale vil udarbejde et fællesforslag. Det bliver naturligvis deres sag, men vi må insistere på, at kommissionsbetænkningen, som er færdig til at underskrives, nu sendes til offentligheden, så en vejledende debat om de forskellige forslag kan komme i gang. Under en sådan debat stiller vi os på ønsket om, at folkepensioneringen udformes således, at den, som sparer til sin alderdom, ikke straffes ved urimelig nedskæring af aldersrenten og pensionen. Samfundet kan simpelthen ikke undvære den inspiration til opsparing, som bekymringen for alderdommens vilkår er.

Den voksende forståelse, som statsmini-